

Троєженець (1853)

Глібов Леонід Іванович

За тридев'ять земель, у тридесятим царстві
Та в іншому господарстві,
Якийсь-то хвабрий молодець
(Чи дворянин він, чи купець —
Про те вже не скажу вам, братця,
Щоб іноді не пробрехаться...) —
Та що утяв!..
Послухайте! Узяв
Покинув жінку та й поплівся,
Хто його зна — куди й чого...
От потім чують про його,
Що десь він аж на двох жінках ще оженився,—
Такий пройдисвіт був.
От якось цар про се почув
Та зараз же бомагу й посилає,
Щоб беззаконника *такого-то* схопити,
Приставити у суд — і там його судить;
А всім судейським натякає,
Що ділом не вертить
(Видно, цей гріх у них буває!),
А так йому, поганцю, присудить,
Щоб більше вже ніхто не мусив так робити,
Коли на світі хоче жити;
«А якщо зробите не так,—
Повішаю усіх, неначе тих собак».
Не знає бідний суд, де дітсья,
Усіх циганський піт пройма,
А ділові ладу нема:
Як не присудять — не годиться;
Бо вже доводилось судить —
Так капосний народ не дуже щось боїтсья...
Ну що його робить?..
Возилися, возилися
Та якось і вмудрилися
Прояву осудить.
Зібралися пани, поприбігали люде
Дивитися — що буде,
А суд гуртом рішив:
«Щоб беззаконника провчити,—
Опреділити,
Щоб він з трьома жінками жив».
Дивуєтсья народ та й дума: «От удрали!
Теперечки ж усі пропали:

Повішають дурних!»
Аж ні! Поперед всіх
Повісився пройдисвіт на осиці
(Видно, жінки були завзяті птиці!).
Та й що ж ви думаєте? Казус сей
Так налякав усіх людей,
Що більше вже ніхто із глузду не скрутився;
І досі не чутно, щоб хто на трьох жінках
В тім царстві оженився.

1853

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/troiezhenets